

0210 – 10. februar

For at dere skal tilhøre en annen, ham som ble oppreist fra de døde, for at vi skulle bære frukt for Gud. (sv: ... for at dere skulle være nære en annen, nemlig nære ham som ble oppreist.) Rom 7: 4.

Et gjenfødt menneske er død fra loven, som var dets første mann, og har fått del i Kristi død. Men da er også dette Guds barn med det samme forenet med Kristus, har et ekte samfunn med ham, og har del i hans oppstandelse.

Kristus er nå dette gudsbarnets rettmessige ektemann, som apostelen skildrer det her med bakgrunn i et ekteskap. Derfor er det helt rett at dette mennesket anser seg helt fri fra den første mannens, lovens, pakt, med sine bud og forskrifter. For denne pakten er oppløst i og med døden.

De troendes hjerter rammes riktig nok ofte av slike piler: Er det nå helt rett dette? Er det sikkert at jeg virkelig er fri fra lovens bud og dom? Kan jeg leve og dø på dette?

Her sier apostelen i hele den sammenheng dagens tekst står, at vi skal få være helt trygge, på samme måte som en kvinne står fullstendig fri til å gifte seg med en annen mann når den første er død. For slik er også vi gjennom et menneskes død blitt rettmessig utfridd fra den første pakten med alle dens krav og dommer.

Fra Adams arv, eller lovpakten, er Guds barn flyttet over i nådepakten og samfunnet med Kristus. Kristus er menighetens hode og rette ektemann. I dette bildet; «bruden» og «brudgommen», «mannen og hustruen», er Kristi forhold til Guds barn ofte skildret i Skriften.

På samme måte som Adam skulle få en hustru som var skapt av et av hans egne ribben, slik skulle også Kristus få en brud som var skapt gjennom «hans legeme». Ikke bare i Salomos Høysang og i «brudesangen» i Salme 45, men også i Det nye testamente tales det ofte om denne «brudgommen», og hvor menigheten omtales som «bruden» og «Lammets hustru». Når apostelen i Ef 5 taler om «mannen og hustruen», avslutter han slik: «Dette er en stor hemmelighet, jeg taler her om Kristus og menigheten».

Men på den andre side må vi huske på at selv om Guds barn i kraft av sin rettmessige forening og samfunn med Kristus ikke lenger er under loven, når det gjelder vårt frelsesforhold, er de likevel ikke «lovløse overfor Gud». Men er nå bundet av «Kristi lov».

Frie og lykkelige i hans kjærlighet tar de nå villig til seg lovens ord, som av Kristi hånd. De får «lyst til Guds bud». Nå som den tyngste byrden, syndens og forbannelsens byrde, er tatt bort, sier de av hjertet: «Hans bud er ikke tunge».

Når Luther fikk se forskjellen mellom loven som en pakt, og loven som en rettesnor for livet, fylte det hans sinn med en frigjørelse og fryd, så han opplevde det som han gikk på en av Paradisets gater.

Tenk på dette: Når jeg vet at på tross av all den synd og fall jeg fremdeles plages med, så har jeg likevel en evig nåde og frihet fra lovens dom! Hvor kjære blir ikke da alle Guds bud!

For at vi skal bære frukt for Gud. Her støter vi igjen på dette som fornuften dømmer som et kolossalt kjetteri. Luther sier over Gal 2: 19 at «hvis fornuften fikk dømme, så hadde aldri så stor en kjetteri gått på denne jord, som den hellige Paulus. Han som lærer at vi må være døde fra loven (sv: dødet/drept fra loven) for å kunne bære frukt for Gud».

Hele verden mener jo tvert imot at vi må være skikkelig bundet av loven, hvis vi skal bære frukt for Gud, gjøre gode gjerninger. De tror frigjørelse fra loven vil gjøre slutt på alt som heter helliggjørelse. Men her ser vi at Paulus lærer noe helt annet. Han sier at først når vi er døde fra loven, kan vi bære frukt for Gud.

Dette er et umåtelig viktig lærepunkt som alle kristne, og særlig de unge og uerfarne, bør legge meget godt merke til; dette at uansett hvor forkastelig det er for fornuften, er det likevel helt avgjørende at vi har dødd fra loven, for at det skal kunne bli en sann helliggjørelse. Vi må være frigjort i vår samvittighet fra lovens dom og herredømme, og leve i den frie nåden.

Dette skyldes at alt det gode som vi gjør mens loven fremdeles hersker i samvittigheten, det gjør vi egentlig ikke for Gud, men for oss selv. Det er bare egennyttens gjerninger, for å unngå straffen og dommen, eller for å oppnå lønn.

Og dette kan jo aldri være nådebarnets liv, eller behage Gud. På samme måte som en mann aldri ville være tilfreds med all den oppmerksomhet en hustru kunne vise ham, hvis det bare var noe hun gjorde fordi en eller annen myndighet tvang henne til det. Mannen vil jo aller først ha kjærligheten hennes.

Alt det vi gjør mens vi ennå ikke er fridd ut fra loven og er gått over til det nye livet i Kristus, er bare «døde gjerninger». Uansett hvor godt og kristelig det kan se ut. Det er drevet fram av egenkjærlighet, egoisme, egenrettferdighet, hovmot og annen kjødelig drivkraft.

Og bare disse motivene gjør selv de beste gjerningene til en styggedom i Guds øyne. For han ser til hjertet, og vil først og fremst ha hjertets kjærlighet og frie lyst. Men vi kan selvsagt aldri se med kjærlighet og lyst på loven – så lenge den truer og dømmer oss!

Når vi derimot er fri fra lovens dom, er benådet og lykkelig frelst i troen, da blir Gud og hans lov herlig for oss. Da gjør vi Guds vilje i kjærlighet og av hjertens lyst.

Det er dette som er å bære frukt for Gud. Og dette er da sikkert og visst både frelsens og helliggjørelsens eneste og sanne vei.